

Надышоў час, калі мы асаблівым чынам перажываем найвялікшыя таямніцы нашай веры: смерць і ўваскрасенне Езуса Хрыста. Цяжка абыякава прайсці міма такіх падзей.

У гэтыя дні здзяйснення праўда пра тое, што “калі пшанічнае зерне, упаўшы ў зямлю, не памрэ, то застанеца адно, а калі памрэ, то прынясе багаты плён” (Ян 12, 24). Перажываем гадзіну праслаўлення Збаўцы. Ён прайшоў праз смерць і ўваскрос, каб даць нам жыццё. Ахвяра Езуса Хрыста на крыжы аб’явіла аб дасканалай любові Бога да свету. Пустая магіла з’яўляецца нямым сведкам цэнтральнай падзеі ў гісторыі чалавецтва – змёртвыхпаўстання нашага Пана. † Крыж у людскіх вымярэннях прадстаўляецца знакам ганьбы, знакам паражэння. Менавіта такім чынам вучні ўспрынялі смерць свайго Настаўніка. Яна вельмі іх напалохала і знеахвоціла. Змірыўшыся, вучні вярнуліся да абавязкаў, якія выконвалі, перш чым уступілі ў школу Езуса. Не зразумелі таго, што адбылося: “А мы спадзяваліся, што Ён той, хто павінен вызваліць Ізраіль” (Лк 24, 21).

Чаканні вучняў разыходзіліся з вучэннем Езуса. Яны думалі ў чалавечых катэгорыях, Божая ж логіка зусім іншая. І калі Хрыстос аб’явіўся апосталам пасля ўваскрасення, крыж атрымаў для іх іншае значэнне. Ён заяснеў у сваім бляску і стаў знакам збаўлення: “Ці ж не трэба было Месіі цяпець усё гэта, каб увайсці ў сваю хвалу?” (Лк 24, 26). Пасля сустрэчы са Збаўцам апосталы атрымалі адвагу і не маглі ўжо вярнуцца да папярэдняга ладу жыцця. Адкрылі ў сабе неабходнасць абвешчаць, што Езус жыве і ёсць з намі ажно да сканчэння свету.

Кожная сустрэча чалавека з уваскрослым Хрыстом перамяняе жыццё. На жаль, ёсць многа тых, хто варожа ставіцца да праўды аб смерці і змёртвыхпаўстанні Месіі. Погляд на гэтую Таямніцу з надзеяй дае чалавеку абсалютна іншую перспектыву. Вера з’яўляецца брамай, праз якую ўваходзім у іншы свет, у іншую рэчаіснасць, больш поўную, чым пэўнасць нашага розуму – пэўнасць таго, што мы любімыя, важныя для Пана Бога.

Евангеліст Ян адназначна сцвярджае: “Бо так палюбіў Бог свет, што аддаў Сына свайго Адзінароднага, каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, але меў жыццё вечнае” (Ян 3, 16). Такім чынам, крыж і ўваскрасенне – гэта досвед любові Бога да чалавека. Мы

павінны верыць Езусу!

Адзначаем Вялікдзень – фундаментальнае свята для ўсіх хрысціян. Яго належыць перажыць не павярхоўна, толькі спажываючы асвечаныя яйкі, а глыбока ўдаючыся ў сутнасць самой урачыстасці. Варта грунтаваць сваё жыццё на смерці і ўваскрасенні нашага Пана, каб адчуць Яго ўваскрасенне і жыццё ў нас.

Дарагія Чытачы!

Жадаю Вам адкрываць у сабе найперш жаданне сустрэчы з уваскрослым Хрыстом, а потым – пасля адкрыцця сэрца – досведу гэтай сустрэчы. Няхай яна дасць новыя сілы, каб супраціўляцца выклікам і быць сведкам Добрай Навіны ў свеце.